

ת"פ 38064/02/20 - מדינת ישראל נגד אסף עטיה

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 38064-02-20 מדינת ישראל נ' עטיה
תיק חיצוני: 48458/2020

בפני	כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד לי גורמן
נגד	
נאשם	אסף עטיה ע"י ב"כ עו"ד חן בן חיים

החלטה

1. לפני עתירה לגילוי ראייה חסויה בו עותרת ב"כ הנאשם לגלות חומרי החקירה החוסים תחת תעודה חיסיון שהוצאה בתיק זה.

2. מנימוקי הבקשה עולה כי לטענת ההגנה קיים חוסר של ממש אשר איננו מאפשר ניהול הליך הוגן, וזאת לאור הפער הקיים בין תוכן תמצית המידעים שהועברו להגנה לבין חומר החקירה הגלוי שבתיק.

כעולה מחומר החקירה הגלוי בתיק, ביום 04/12/19 נגנב רכב מאזדה ל.ז. 7415754 מהעיר פתח תקווה. עוד עולה כי בתאריך 06/02/20 נעצר הנאשם כשהוא נוהג ברכב הגנוב עם לוחית זיהוי שונה (ל.ז. 2677230). כמו כן, רק ביום 12/02/20 נמסרה הודעה כי לוחית הזיהוי עמה נסע הנאשם היא מזויפת.

לעומת לוח זמנים זה, כבר בחודש ינואר 2020 קיים מידע בתיק ממנו עולה כי בקרית מלאכי קיים רכב גנוב עם לוחית זיהוי מזויפת הזזה למספר לוחית הזיהוי של הרכב שבו נתפס הנאשם. ביום המעצר קיים מידע ממנו עולה כי הנאשם הוא הנוהג ברכב הגנוב בעל לוחית הזיהוי המזויפת.

מלוח זמנים זה, בו המדינה ידעה כבר בחודש ינואר 2020 על קיומו של הרכב הגנוב עם לוחית הזיהוי הגנובה - זמן רב טרם המעצר וקבלת ההודעה על היות לוחית הזיהוי מזויפת, עולה כי יש בתוכן המידע, ובזהות מוסר המידע, כדי לסייע לגרסת ההגנה של הנאשם לפיה קיבל הרכב מחבר ולא ידע כי הרכב גנוב ו/או מזויף.

3. המאשימה טענה כי יש לדחות הבקשה, וכי עיון בחומר החקירה החסוי מעלה כי אין בו דבר שיכול לשמש להגנת הנאשם. עוד טענה כי הדברים נכונים ביתר שאת לאור חומר החקירה הגלוי ממנו עולה כי הנאשם נתפס בכף נוהג ברכב הגנוב לכיוון מחסום גוש עציון, בשים לב לצידוד שנמצא ברכב ולגרסאות הנאשם בשטח ולאחר מכן בחקירה.

עמוד 1

דין והכרעה

4. סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971 קובע כי בית המשפט יחייב למסור ראיה חסויה רק אם מצא "כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן הענין שיש לא לגלותה, ובהליך פלילי - כי הראיה עשויה להועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על הענין שיש לא לגלותה, או שהיא חיונית להגנת הנאשם."

5. נראה כי אין צורך להכביר מילים בדבר השיקולים שצריכים להנחות את בית המשפט בשוקלו בקשה מסוג זה, שכן ההלכה ידועה היא. משכך, אפנה בקצרה לע"פ **5033/19 מדינת ישראל נגד אבו חדיר (19/08/19)** בו תמצת בית המשפט העליון את אותם שיקולים כך:

"האחד - כי הראיה חיונית להגנת הנאשם; השני - כי הראיה עשויה להועיל להגנתו, גם אם היא אינה חיונית לה, ובלבד שמידת התועלת הטמונה בה עולה על מידת הפגיעה בעניין הציבורי שעליו מגן החסיון.

סעיף 46(א1) לפקודת הראיות, מוסיף וקובע כי בגדר ההחלטה האם להסיר את החסיון, על ביהמ"ש לשקול בין השאר - "את הקשר שבין החומר החסוי לגדר המחלוקת בין בעלי הדין, בשים לב לגרסת ההגנה, את הקשר שבין החומר החסוי לראיות הגלויות וחומר חסוי אחר בתיק, ואת קבילות החומר החסוי ומשקלו הצפוי אם יוגש כראיה במשפט".

בפסיקה נקבע, כי המבחן לחיוניותה של ראיה להגנתו של נאשם הוא מבחן "הפוטנציאל המזכה", שלפיו יש לבחון אם הראיה החסויה היא בעלת פוטנציאל לעורר ספק סביר באשמתו של הנאשם."

6. מן הכלל אל הפרט

תחילה אתייחס בקצרה לחומר הראיות ולגרסת ההגנה של הנאשם. לאחר בחינה זו אבחן האם יש בחומר החסוי שהוצג בפניי כדי לשמש להגנת הנאשם.

באשר לחומר הראיות -

מחומר הראיות עולה כי ביום 14/12/19 נגנב רכב מסוג מאזדה מהעיר פתח תקווה הנושא לוחית רישוי שמספרה 741-57-54. עוד עולה כי ביום 06/02/20 בשעות אחה"צ נעצר הנאשם כשהוא נוהג ברכב זה, עת מותקנת על הרכב לז.אחרת שמספרה 2677230 (**ראה דו"ח פעולה של השוטרים ויטלי אשורוב**).

כעולה מדוח פעולה זה ומדו"ח פעולה של השוטרים סהר בוחניק, במעמד המעצר טען הנאשם לבעלות על הרכב.

מדו"ח פעולה של השוטרים דניאל אמויאל עולה כי ברכב נמצאו 2 זוגות של כפפות ו-2 מסיכות.

מדוח הפעולה של השוטרים סהר בוחניק עולה כי ברכב נמצאו גם פלאפון, סים, ופתק עליו כיתוב של המילה "חסן" ו-2 מספרי טלפון.

בחקירתו הראשונה במשטרה מיום 06/02/20 שעה 18:35 טען הנאשם כי חבר הביא לו את הרכב, וכי הוא לא ידע שהרכב גנוב (**עמוד 5**) כמו כן, סירב למסור את פרטי החבר (**עמוד 6**), וכשהחוקר המשיך בקו חקירה הנוגע לגרסה זו, החל הנאשם לשמור על זכות השתיקה.

מאז, בכל חקירותיו שמר הנאשם על זכות השתיקה.

דהיינו, הנאשם נמצא נוהג ברכב גנוב, שלוחית הרישוי שלו איננה תואמת ללוחית הרישוי המקורית, כחודשיים לאחר הגניבה. בתחילה, בשטח, מסר כי הרכב שלו (אם כי נראה שלא הוזכר והועמד על זכויותיו ועל כן יש משקל נמוך לגרסה זו). מאוחר יותר, בחקירה טען כי קיבל את הרכב מחבר, שסירב למסור פרטיו, ומאז שמר על זכות השתיקה.

7. עיינתי במעמד צד אחד בחומר שהוצג בפניי, בתוכן המלא של המיידעים, קיבלתי הסבר מקיף בדבר מקור הידיעות ומועד קבלת המיידעים (**מסמכים שסומנו על ידי במ/1 ו- במ/2 וכן פרוטוקול דיון חסוי**).

על אף שהעתירה התמקדה במיידעים המודיעיניים אף עיינתי בכל המסמכים שסומנו **י.ש 5-15** ושביגים הוצאה תעודת חיסיון.

לאחר עיון בכל החומר האמור באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

המקורות העומדים מאחורי תוכן המיידעים לא יכולים לחזק בצורה כלשהי את גרסת ההגנה לפיה קיבל מאחר את הרכב ו/או להעלות ספק סביר. ההיפך הוא הנכון. מה גם שחשיפת המקורות יגרום לנזק ממשי לאינטרס הציבורי שבגינה הוצאה תעודת החיסיון.

אף במסמכים **י.ש 5-15** אין כדי לשמש להגנת הנאשם ואין בהם דבר שיכול לחזק את גרסת ההגנה ו/או להעלות ספק סביר.

8. משכך, אני דוחה הבקשה.

9. משניתנה החלטה בבקשה, אני מורה כי הדיון הקבוע בפני סגנית הנשיא, כבוד השופטת נ. שמואלי - מאייר ביום 13/9/20 שעה 12:00 יוסב לדיון מענה לפי **סעיף 144 לחסד"פ**.

ההחלטה תומצא לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, 09 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

